

SARAH RIVENS

Z
A
J
A
T
K
Y
N
Ě

DARK ROMANCE

ZAJATKY NĚ

DÍL PRVNÍ

Zajatkyňe je dark romance, která se vymyká pravidlům klasických románů: romantika se v ní snoubí s násilím a nepoučené čtenářky mohou některé scény zaskočit.

Varování: zmínky o znásilnění, fyzickém násilí, hrubé výrazy.

© Hachette Livre, 2022

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marie Jiříčková, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4827-3 (pdf)

SARAH RIVENS

Z
A
J
A
T
K
Y
N
Ě

DÍL PRVNÍ

přeložila Marie Jiříčková

ATMOSFÉRA

<i>Lovely</i>	→	Billie Eilish, Khalid
<i>Control</i>	→	Halsey
<i>The Beautiful & Damned</i>	→	G-Eazy ft. Zoe Nash
<i>Devilish</i>	→	Chase Atlantic
<i>Jungle</i>	→	Emma Louise
<i>You Don't Own Me</i>	→	SAYGRACE, G-Eazy
<i>Play with Fire</i>	→	Sam Tinnesz, Yacht Money
<i>Cold Heart Killer</i>	→	Lia Marie Johnson
<i>Lost The Game</i>	→	Two Feet
<i>Like Lovers Do</i>	→	Hey Violet
<i>Hypnotic</i>	→	Zella Day
<i>Arcade</i>	→	Duncan Laurence ft. FLETCHER
<i>Middle of The Night</i>	→	Elley Duhé
<i>Angels Like You</i>	→	Miley Cyrus
<i>Don't Blame Me</i>	→	Taylor Swift
<i>Small Doses</i>	→	Bebe Rexha
<i>Angels Don't Cry</i>	→	Ellise
<i>Only Love Can Hurt Like This</i>	→	Paloma Faith
<i>Then</i>	→	Anne-Marie
<i>Everybody Wants To Rule The World</i>	→	Lorde
<i>Writing's on The Wall</i>	→	Sam Smith
<i>Someone You Loved</i>	→	Lewis Capaldi
<i>Mount Everest</i>	→	Labrinth

Naskenujte QR kód a nechte se playlistem na
Spotify vtáhnout přímo do atmosféry *Zajatkyně!*

PŘEDMLUVA

„Zajatkyně“

Tak mi přezdívali. Brali mě jako měnu pro ilegální obchody. Jako zdroj příjmů mého „pána“.

Používali mě. Hanobili mě. A to už dlouhá léta. Léta, kdy jsem v tom zlém snu tonula, aniž jsem dohlédla na jeho konec. Aniž jsem se mohla probudit.

S prací jsem začala kvůli ní. Abych ji zachránila. Abych zachránila nás.

Moje úloha byla prostá: mlčky, nedobrovolně vydávat své tělo k potěše těch perverzních, tlustých, penězi ožralých prasáků, kteří se vůbec nesnažili pochopit, že se mi jejich činy navždycky vryjí do paměti.

To, jak mě znásilňovali.

Pronikli až do mé duše. Jejich dotečky jsem cítila i na dálku. A kvůli nim jsem se nenáviděla. Zbyla ze mě jen skořápka, která již od života nic nečekala. Ten můj už stejně stál za starou belu.

Jak se jmenuju doopravdy? Ella. Bylo mi teď dvacet dva. Myslím.

Živila jsem se jako „zajatkyně“ jistého Johna. Tenhle chlap byl skutečný hajzl. Od chvíle, kdy mě najal, jsem u něj dřela ve dne v noci, tak jsem o tom něco věděla.

Všechno zavinil on. To on mě tenkrát... *zlomil*.

Moje tělo už mi nepatřilo. Bylo jeho.

Ale teď se mělo všechno změnit.

Poslal mě pracovat pro někoho jiného. Asi už mě zkrátka nepotřeboval.

Těšila jsem se pryč z onoho domu, jehož zdi skrývaly mé největší bolesti? Dozajista.

Věděla jsem, kdo je ten neznámý a proč mě najal? Na-prosto ne.

Bála jsem se? Byla jsem hrůzou bez sebe.

KAPITOLA PRVNÍ

Na konci tunelu světlo... nebo tma

„VSTÁVAT!“ zařval mi můj pán do ucha, až jsem se s trhnutím probudila.

Z pusy mu táhl alkohol a tabák. Příkře se na mě podíval a hrubě mi zatřásl hlavou.

John. Hajzl k pohledání, což se dalo snadno odhadnout už podle jeho vzezření pořádného pobudy, co jede na tvrdých drogách a prahne po penězích.

„Řekl jsem si tomu chlapovi o velký prachy, tak ať svý zboží dostane včas!“ houkl rádoby zvesela.

Před zlomyslným pohledem svého, brzy už bývalého pána jsem vstala z postele. Vlastně mi ještě úplně nedocházelo, co říkám. *Brzy už bývalý pán.*

Z pokoje vyšel nemotorným krokem, očividně se opil. *Jak se sakra mohl namazat před devátou ráno?*

Vedle mojí postele ležela prázdná stará taška a u ní věci, které mi John koupil k téhle příležitosti. Spodní prádlo, dvě džíny a dva svetry. *Ten je ale pozorný.*

Sebrala jsem své věci ze země a ledabyle je hodila do tašky. V ošoupaných botách jsem vylezla z úklidové skříně, která mi sloužila jako pokoj.

Strašně moc jsem z toho hnusného místa chtěla co nejrychleji pryč. *Nadobro.*

Vyběhla jsem po schodech, co mi nohy stačily, a octla se tvář v tvář tomu pobudovi, který na mě čekal před vchodem.

„Pojď sem.“

Nedůvěřivě jsem k němu popošla. Položil své odporné hubené ruce na moje vrabčí hnízdo a v naději, že mi vlasy upraví, se neposlušné prameny pokoušel sčesat.

Jak jsem ucukla, prudce mi prsty sevřel čelist. Přinutil mě, abych se na něj dívala, zatímco mě urážel:

„Štítit bych se měl já tebe, ty jedna kurvičko.“

Probodávala jsem ho pohledem, ale neodpověděla jsem. Pevně mě chytil a vyvedl ven. Zdálo se, že bude krásný den, hlavně teda pro mě.

Přistoupil k černému autu, co parkovalo před jeho domem, otevřel dveře a strčil mě dovnitř.

„Je s tebou jenom samý sraní, a ještě po nocích bulíš jako malá holka. Však on na to brzo přijde a bude chtít svý prachy zpátky, ty mu ale řekneš, že to nejde.“

Než se dveře zavřely, perverzně se ušklíbl. Jakmile jsem ucítila, že auto *konečně* nastartovalo, oddechla jsem si a zpomalil se mi tep.

K mé ještě větší radosti toho řidič moc nenamluvil. Podle obličeje bych ho tipovala tak na čtyřicet a postavou vypadal statnější než John. Odvrátila jsem pohled a zadívala se skrz tónované okno do nové krajiny, která se přede mnou rozprostírala.

Odjížděla jsem od pekla, kde jsem strávila půlku svého dospívání. V jistém smyslu jsem teď byla volná. Daleko od Johna, toho, co mě vytrhnul z mého dřívějšího života. Co z chamtivosti považoval za správné mě odříznout od světa.

Jsem volná. O téhle chvíli jsem snila zatraceně dlouho!

Při tom pomyšlení jsem se usmála jako dítě a vhrkly mi slzy do očí. Konečně jsem zahlédla světlo na konci tunelu, tunelu, v němž jsem se ztratila kvůli jedinému členovi své rodiny.

Nového pána jsem se nicméně bála. Věděla jsem, že nikdo horší než John neexistuje, to bylo jisté, ale říkala jsem si, kdo to ten neznámý asi je. Co se mnou hodlá dělat? A bude peníze, které vydělám, posílat *jí*? Od té doby, co jsem pro něj začala pracovat, jsem o *ní* vlastně neslyšela.

Hlavou mi prolétla nejasná představa útěku od budoucího pána, jenže už bylo pozdě. Můj život už nestál za nic a neměla jsem kam jít. A hlavně jsem nevěděla, kam to jedu.

Jeli jsme dlouho, hodně dlouho. Mezitím se setmělo. Nejméně dvacetkrát jsem usnula. Pak jsem přenesla pozornost na řidiče, který od chvíle, co jsme vyjeli, neřekl ani slovo. Odpoví mi, když se ho zeptám, jak dlouho ještě pojedeme? Působil nevrle a chladně.

Nakonec jsem ucítila, že zpomalujeme. Když jsem u silnice uviděla několik mužů, polkla jsem. Jakmile řidič stáhl okénko, můj pohled se setkal s pohledy těch velkých, mohutných siluet.

„Nechte ho projet,“ prohlásil jeden z těch mužů.

Do háje, kde to jsme? Musím se ho zeptat...

Dlouho jsem váhala. Sotva jsem se k otázce konečně odhodlala, auto prudce zastavilo. Řidič vystoupil jako první, obešel auto a otevřel mi dveře. Vytáhl mě z auta za paži, kterou sevřel tak silně, až se mi bolestí zkřivil obličej.

Neboj se, já ti neutechu. Nemám kam jít, kamaráde.

S batohem na rameni stiskl podsvícené tlačítko na vratech a čekal, aniž se na mě podíval nebo mi něco řekl. Kolem nebylo nic, jen hlavní silnice, která se táhla za mými zády, a naproti vrata, jež mě dělila od mého budoucího domova, obehnaného dlouhou zdí.

„Tak je tady,“ řekl řidič chladně a podíval se do bezpečnostní kamery nahoře na zdi.

Vrata se automaticky otevřela. Rychle mě vlekl celou alejí, která nebrala konce. V dáli se tyčil obrovský dům se stěnami víc prosklenými než zděnými. *Copak se můj budoucí pán nikdy nedíval na horory? Tohle totiž často přitahuje pozornost psychopatů.*

Byl to velký dům, moc velký dům. Po mé levici, uprostřed dokonale posekaného trávníku, se nacházel obrovský bazén. Když můj pohled sklouzl o hodně níž, všimla jsem si vchodu. Jako by vedl do garáže?

Řidič mi zmáčkl ruku ještě víc. Nepochybovala jsem, že mi po jeho prstech zůstanou na kůži otlaky. Když zaklepal na vchodové dveře, otevřel nám staříčkový muž, který si mě začal s neutrálním výrazem prohlížet.

„Rick je s ostatními ve druhém patře,“ oznámil stařík, aniž odvrátil oči.

Rick? Můj nový pán se jmenuje Rick?

„Jsou tam všichni?“

Muž krátce přitakal a nechal nás projít. Odměnila jsem se mu slušným úsměvem, který neopětoval a raději se zadíval jinam, jako by nic neviděl. *Proč jen jsem se na něj usmála?*

Mlčky jsme vešli a vystoupali po bílých schodech. I když jsem si všechny ty místnosti nestihla projít, všimla jsem si několika dveří. Pokoje? Ale kdo by užil tolik pokojů?

Když jsem vyšla do druhého patra, uslyšela jsem tlumené hlasy linoucí se z konce chodby. Polkla jsem, srdce mi bušilo jako o život. Všechny ty neznámé hlasy ve mně vzbuzovaly úzkost. Předě dveřmi místnosti, z níž se bzukot ozýval, jsem se zachvěla. Tyto dveře dělily mou nejistou budoucnost od hrůzostrašné současnosti.

Šofér zaklepal a způsobně čekal. Zaslechli jsme něčí kroky. Nakonec se ve dveřích objevil muž, mladší než ten, s nímž jsme se potkali dole, mohlo mu být kolem padesáti. Upřel na mě modré oči a zvedl koutky tenkých rtů. Ten se aspoň usmíval.

„Že ti to ale trvalo!“ rozkřikl se na řidiče.

„Promiň, hlavní silnice byla zacpaná, musel jsem to objet jinudy.“

Muž potřásl hlavou a zadíval se znovu na mě. Za ním se ozýval šepot. Poodstoupil ode dveří, abychom mohli vejít, a zase je za námi zavřel.

Když řidič mou paži pustil, zašklebila jsem se, jak mě teď bolela. Stála jsem před skupinou lidí jen o něco starších než já. Byli čtyři: dvě dívky a dva mladí muži. Všichni se rozvalovali na kožených kancelářských židlích a měřili mě

pohledem, bez dovolení mě posuzovali jako nějaký dobytek na jarmarku. Nahánělo mi to hrůzu.

„Rozhodně odmítám, to je moje poslední slovo, kterým dnešní schůzi končím,“ prohlásil jeden z nich, zatímco vstával ze židle.

Tento výjimečně chraplavý hlas patřil jedinému blondatému muži v místnosti. Pár pramenů jeho rozčuchaných vlasů mu padalo do šedých očí. Děsil mě jeho pronikavý pohled i mohutná postava. Když ode mě odvracel zrak, padesátník vzdychl:

„Nedělej ofuky, Ashi. Ona je na obchody jak dělaná, její bývalý pán o ní říkal, že je hrozně podnikavá.“

Tomu se říká klamavá reklama, milý pane!

„Já ale novou zajatkyni nechci, Ricku! Tak se na ni k čertu podívej, vždyť vypadá jak zombie! Z té nic nebude, jestli na tom teda nechceme být ještě hůř,“ zasoptil řečený Ash a přitom na mě ukazoval prstem.

Přestože mě těmi surovými výrazy, jimiž popisoval mou unavenou tvář, skoro ranil, mlčela jsem. Ani by mě nenapadlo se nějak ohradit, hlavně ne teď.

Hleděl na mě téměř s odporem a zdál se vykolejený. Sevřel se mi žaludek, když se mi do hlavy, omrzelé ze všech těch úvah, vedrala jedna myšlenka: co když mě pošlou zpátky k Johnovi?

Ach ne, mějte slitování.

„Nemel nesmysly, je nádherná!“ odsekl mu Rick cestou ke mně. „Přesně takový se ti líbí.“

Sáhl mi na tvář a já jsem bezděky ucukla. Řidič mě opět hrubě chytil za paži, snad v domnění, že uteču.

„Ty se bojíš? Děvče zlatý... to ses neměla vydávat do světa, jako je tenhle.“

Při těch slovech se jedním koutkem usmíval.

Já se do toho vašeho světa dobrovolně nikdy vydávat nechtěla, pomyslela jsem si. To pro ni. Jen a jen pro ni.

„Jestli chceš, Ashi, můžu ti ji vyzkoušet. Ať víme, co v ní je...“ prohodil mužský hlas.

Zašklebila jsem se, tak moc mě odpuzovaly temné oči druhého muže, který se vůbec neostýchal mě s úchylným výrazem zkoumat očima od hlavy až k patě. Na krku měl vytetovaného ptáka, vlasy v barvě ebenu a pohled stejně pronikavý jako ten blondatý.

„Tady ji máš, pozornost podniku.“

„Ben nemůže mít dvě zajatkyně, Ashi, to je bez debat.“

Tenhle „Ash“ na mě nepřestával zhnuseně zírat. Pochopila jsem, že mým novým pánem bude on a že nechce, abych pro něj pracovala. Ty dvě dívky si šeptaly něco, co jsem na tu vzdálenost neslyšela.

„VYPADNĚTE!“ zařval Ash. „I S NÍ!“

Při těch slovech jsem sebou prudce trhla. Rick, nejstarší z přítomných, dal oči v sloup, když Ashe uviděl, jak míří ke dveřím.

„Přesně tohle po tobě chtěl,“ řekl klidně. Ta věta mladíka v jeho zápalu zastavila. Otočil se a probodl Ricka pohledem, načež se obrátil na členy své skupiny. Tito tiší svědci scény se ani nehнули. Bezradně jsem čekala, až ten plavovlasý muž, který o mě ani trochu nestál, odpoví.

„Bez něj bych do těch vašich debilních obchodů nikdy nezabřednul.“

Rick si povzdechl a pak stroze odpověděl:

„Když už v nich jsi, tak se postarej, aby obchodování šlapalo jako za něj. Jde to teď mizerně a ty to víš.“

„Proto musíš přijmout novou zajat–“

„Sklapni, Kiaro!“ utnul ji Ash příkře.

Jak se tak kvůli mně hádali, cítila jsem se hrozně. Když se to vezme z té dobré stránky, byla jsem daleko od Johna. Když z té špatné, schylovalo se k amputaci mé ruky, neboť mi v ní zjevně přestala proudit krev.

Muž jménem Rick kývl na řidiče, který mě konečně pustil a vytratil se. Zbyla jsem tam jen já, ti dva muži v dokonalé neshodě a zbytek skupiny. Druhou rukou jsem si jemně masírovala paži.

Nálada, jež se v místnosti rozhostila, mě uváděla do rozpaků. Být středem pozornosti jsem popravdě řečeno nesnášela. V tu chvíli jsem toužila po jediném: zahrabat se pod podlahu a tam počkat, až si to mezi sebou všechno vyřídí.

Blondák vystřelil z místnosti, kde mě nechal s Rickem. Ten se na mě otočil s úsměvem od ucha k uchu.

„Tak! Teď, když se problém vyřešil, mi dovol se představit. Mé jméno je Rick a tohle je Ben, Kiara a Sabrina,“ ukázal Rick postupně na všechny přítomné.

Mladá žena jménem Kiara, mimochodem moc hezká, mi zamávala. Hnědé lokny jí jedna přes druhou padaly na ramena. Zdobil ji úzký nos, úsměv a vřelé světlé oči. Sabrina měla zase vzhled femme fatale, jaký já jsem mít nikdy nemohla, k tomu mandlové oči a plné rty. Podle exotických rysů jsem ji odhadovala na Latinoameričanku. Stavěla na odiv nucený úsměv, jako jsem to dělávala já v přítomnosti Johna.

Ten úsměv jsem jí vrátila.

„Tvůj bývalý pán si za tebe řekl balík,“ pokračoval. „Doufám, že jsem měl šťastnou ruku...“

„Moje nabídka kdyžtak pořád platí,“ připomněl druhý muž a pokrčil rameny.

To byl ten úchylák, Ben.

„Někdo z vás se Ashe dojde zeptat, kde bude jeho nová zajatkyně spát.“

Nikdo z nich nehnul brvou, všichni dělali, jako by nic neslyšeli. Rick pobouřeně zavrtěl hlavou a příkře se zadíval na úchyláka.

„Jdi si tam sám! Já mám na práci lepší věci než ležet zmračený v nemocnici!“ rozkřikl se hnědovlasý mladík.

„Můžu jít já?“ zeptala se jedna z těch dvou dívek. Sabrina.

„Ne,“ odpověděli oba muži jednohlasně, aniž na ni pohlédli. Sabrina ve svém křesle zasmušile protočila panenky.

„Kiaro, běž dolů ty.“

Úchylák se uštěpačně zasmál, zatímco mladá žena zavrtěla hlavou a založila ruce. Rick se na ni svýma černýma očima

zadával tak, že nakonec ustoupila a zvedla se. Při odchodu nesrozumitelně hudovala.

O pár minut později jsme zaslechli tlumené výkřiky, načež se Kiara s rozmrzelým výrazem znovu objevila ve dveřích. Rozčilený Rick se prsty dotkl mé paže...

Co s tou mojí rukou všichni mají?!

Ale sotva jsme se zvedli k odchodu, zjevil se v místnosti zase ten blondatý mladík, až se dveře, jimiž vstoupil, málem rozpadly na třísky. Chytil mě za zápěstí a vytrhl z područí staršího muže.

Aspoň že za zápěstí...

Vyrazili jsme ze dveří. Za doprovodu nadávek se mnou sbíhal ze schodů, div že jsem nespadla. Otevřel dveře o patro níž.

Křivil se mi obličej, jak mi to zápěstí mačkal. Ještě jeden schod a octli jsme se v temné, vlhké chodbě. Tak teď už nebudu spát v úklidové skříni, ale ve sklepě. Mám to ale kliku.

Otevřel druhé dveře a hrubě mě strčil do místnosti. Ztratila jsem rovnováhu. Než jsem stihla zase vstát, uslyšela jsem, jak za mnou zamyká. Pootevřeným okénkem do místnosti vcházel světlo a taky jím do „pokoje“ vnikal studený zimní vzduch. Na zemi ležela jen stará matrace, bez polštáře i přikrývky.

Polkla jsem, když jsem shora zaslechla prudké rány a křik. Křičel vlastně jen jeden člověk. Můj nový pán.

Otevřela jsem starou tašku a navlékla si ty dva svetry, které jsem měla ve svém vlastnictví, abych se jimi tu první noc zahřála. Po několika ohlušujících minutách ke mně okénkem dolehl zvuk motorů, což znamenalo, že teď odjedou a nechají mě s mým novým choromyslným pánem samotnou.

Teď už jsem znala odpověď na otázku, jak ten chlap může spát v domě s tolika prosklenými stěnami. *Je to psychopat. Co by se bál, že přiláká někoho, jako je on sám?*

Začala jsem se rozhlížet po něčem jiném, než byla ta obyčejná, určitě i špinavá matrace. Až na železné dveře se sklopem v jejich spodní části místnost zela prázdnotou. *To ne, tohle je jako ve vězení.*

Na stropě zaduněly kroky, a tak jsem zvedla hlavu. Je snad v místnosti nade mnou? Povzdychla jsem si. Přestože se mi pomalinku začínaly klížit oči, nemohla jsem usnout, protože se mi stále dokola honily hlavou myšlenky na všechny ty čerstvé události.

Po pár hodinách, kdy jsem zírala do stropu a ztrácela se v myšlenkách, mi ztěžkla víčka. Schoulila jsem se do klubíčka, abych se zahřála, a snažila se usnout.

Nakonec se mi po Johnovi skoro zastesklo.

KAPITOLA DRUHÁ

Podnikatelka

Noc mi připadala příšerně dlouhá, skoro nekonečná. Nejenže jsem umírala hladu, ale taky se mi šíleně chtělo na záchod. Musela jsem ale počkat, až mi otevře ty zatracené dveře.

Díky pár slunečním paprskům, kterým se podařilo prodrat okýnkem úplně nahoře, jsem konečně uviděla celou místnost, kde, jak jsem tušila, nebylo kromě staré matrace vůbec nic.

Modlila jsem se, abych se z toho sklepa dostala co nejrychleji ven, ale čím víc času uběhlo, tím víc má naděje slábla. Mladík obývající ten obrovský dům se nehýbal. Aspoň jsem tedy nezaslechla jeho kroky jako včera večer. Já jsem mezi tím ustavičně chodila dokola v marné snaze ulevit si od bolesti močového měchýře.

Jakmile jsem od stropu *konečně* uslyšela dusot jeho chodidel, div jsem nevybuchla radostí. Nedočkavě jsem si stoupla ke dveřím a skoro poskakovala. Tlumeně ke mně do sklepa doléhal jeho hlas. Nerozuměla jsem, co říká, ale jedno bylo jisté – žije.

Už to byl dobrý začátek.

To čekání mě mučilo. Minuty ubíhaly jako hodiny a pořád nic.

Na co čeká? To mě nechá umřít hladu? Může člověk umřít, protože nečural? Z té představy se mi zvedal žaludek.

Z mého příchodu se zrovna moc neradoval. Chce mi zakroutit krkem, abych mu dala pokoj? No do háje.

U debilního psychopata, co spí v místnosti bez záclon, člověka nesmí nic překvapit. Ani já jsem tady nechtěla být. Tak co kdybychom se dohodli tak, že odejdu a budu pokračovat ve svém dřívějším životě tam, kde jsem skončila?

Od chvíle, kdy jsem zaslechla jeho kroky, už uplynula nejmíň hodina. Jinak to nebylo možné. Zapomněl na mě snad? Jak mohl? Mám zakřičet? Všechny moje otázky se vypařily ve chvíli, kdy zarachotil zámek. Děkovala jsem Bohu, jenže se neotevřely dveře, ale sklopec. Prošel jím tác s vodou a čokoládovým croissantem.

„Ne, ne, ne! Prosím, neodcházejte, potřebuju na záchod!“ křičela jsem a bušila do dveří v naději, že mi ten chlap otevře.

Ozvalo se další cvaknutí a ve dveřích se objevila jedna z dívek. *Kiara*. Poznala jsem její hnědé lokny a modré oči.

Se smutným úsměvem mě vzala za ruku.

„Panebože, ty jsi zmrzlá!“ zhrozila se, když si na mě sáhla.

Neodpověděla jsem. Mému mozku šlo o jediné: co nejrychleji ulevit močovému měchýři, než praskne. Vyšly jsme ze sklepa a vydaly se chodbou vedoucí ke koupelně. Pustila mě dovnitř a zavřela za mnou.

Jakmile se můj močový měchýř vyprázdnil, oddychla jsem si úlevou. Když jsem si umyla ruce, zatukala jsem na dveře. Ona mi aspoň otevřela hned.

„Poprosím Ashe, aby ti přinesl něco na přikrytí, je tu hrozná zima! Jak jsi tady mohla usnout?“

No, víš, nezamhouřila jsem oka. Netrpělivě jsem čekala, až vysvitne slunce a ten tvůj „Ash“ mi donese něco k jídlu a dovede mě na záchod.

Místo odpovědi jsem pokrčila rameny. Dala mi na srozuměnou, že Ash nevstává brzo ráno a že ho zastupuje ona. *Vždyť byl ten psychopat vzhůru, slyšela jsem ho!*

„Jak se jmenuješ?“ zajímala se.

„Zajatkyně?“ odpověděla jsem nepříliš přesvědčivě.

„Myslela jsem tvoje skutečné jméno,“ zasmála se.

„Ella, jmenuju se Ella.“

„To je hezký. Já jsem Kiara!“

Tohle děvče bylo už od rána veselé, sršelo energií. Dlouho jsem s žádnou dívkou stejného věku nebo aspoň generace nemluvila a na jméno se mě nějaký pátek taky nikdo nezeptal.

Zamířily jsme k mému vězení. S rozpačitým úsměvem mi sdělila:

„Neboj, takhle to nebude napořád. Ash s tebou brzo začne zacházet, jak má. Jenom potřebuje projít ‚přijímacím‘ obdobím.“

Při těch slovech se jí zkrivil obličej. Aniž bych ty informace pokládala za kdovíjak důvěryhodné, kývla jsem a vrátila se na matraci. Než zase zamkla, naposledy se na mě usmála.

Croissant s vodou jsem zhltna naráz. Zdaleka mě to nenasytilo, ale bylo to lepší než nic. Sluneční paprsky osvěcovaly prach a částice poletující v místnosti. Trochu hřály, ale zima byla i tak.

„Parádní bejvák...“ špitla jsem, když jsem se rozhlédla.

Seděla jsem zavřená mezi čtyřmi stěnami a poslouchala hlasy nade mnou. Pak jsem si vleže rekapitulovala večer, kdy jsem sem přijela, počínaje blondákem, jemuž jsem se hnusila a který čistě náhodou nebyl nikým jiným než mým pánem, a tím starším mužem konče.

Co po mně chtěli? John mě využíval, prodával zákazníkům, kteří nebyli nic jiného než hrubí prasáci, co hledali mladé holky a nechali se jimi ukájet. Samo sebou bez jejich souhlasu. Ale co ode mě doopravdy čekali tihle?

Povzdychla jsem si při vzpomínce, jak mi ten bídák opakoval ona surová slova, že „je se mnou jenom samý sraní“. Čí je to vina? To on mohl za všechny moje bolesti, všechna znásilnění, všechna psychická i fyzická traumata, která se mi otiskla do duše.

S ním ta noční můra začala.

Přemýšlela jsem, jestli se z toho sklepa dostanu. U Johna jsem se obvykle mohla toulat po domě, když byl pryč, jen

ven jsem nesměla vůbec. Zamykal dveře a najímal si lidi, kteří mě ve dne v noci hlídali.

Už jsem se pokoušela utéct, dokonce několikrát. Pokaždé to však dopadlo stejně fraškovitě: jeho muži mě našli, zbili a nechali, abych si zranění vyléčila sama bez léků. Potíž je v tom, že ta bolest trvá doteď.

Říkal, že můj nevinný obličej jeho klienty příliš přitahuje, než aby mě mohl pustit. Otázka zněla: proč? Vždyť jsem o žádného z nich nikdy neprojevila zájem, do háje, hnusili se mi.

Byla jsem holka nedobrovolně vydaná do spárů choromyslných dravců, pro *ni*, pro *její* bezpečí, pro *její* zdraví. Předpokládala jsem, že teď už mě John nepotřebuje. A doufala jsem, že ani moje teta ne. To kvůli ní jsem se do tohohle nechala vtáhnout. Od té doby, co jsem opustila její byt, se na mě však ani jednou nezeptala. Přemítala jsem, jestli díky mojí práci konečně absolvovala odvykací léčbu a splatila všechny dluhy.

Ve svých dvaadvaceti jsem už zažila práci zajatkyně pro muže, jenž mě prodával těm nejodpornějším bytostem, hrubým čuňákům, kteří měli dost peněz na to, aby financovali jeho ilegální činnost po celé zemi. Pak mě poslal k jinému muži, s jinými záměry. *Jsem to ale podnikatelka!*

Ty úvahy mě zmohly. Zavřela jsem oči a upadla do spánku, kterého jsem se předešlé noci nenadála.

Vzbudilo mě cvaknutí zámku. Vstala jsem a vyčkávala, co se otevře. Na mou otázku odpověděl sklopec, jímž dovnitř vklouzl tác s talířem skoro spálených těstovin a vodou.

Místnost potemněla. Uvědomila jsem si, že jsem prospala v podstatě celý den a už se setmělo.

Jakmile jsem připálené těstoviny ucítila na patře, zašklebila jsem se. Jíst jsem ale musela. Než jsem tác přisunula

zpátky ke sklopce, donutila jsem se všechno dojíst a dopít. Pak jsem se vrátila na matraci a zadívala se do zdi.

Kdyby tak maminka viděla, jak její dcera dopadla, maminka, která by ze mě jistě chtěla mít lékařku nebo květinářku... Nebo třeba veterinářku. Ještěže už nebyla mezi námi. Strašně jsem se styděla.

Na Floridě jsem neměla zůstat navěky. V osmnácti jsem se plánovala vrátit do rodné Austrálie. Spojené státy si mě ale očividně chtěly nechat déle.

„Ello?“ oslovil mě zpoza dveří něčí hlas.

Svraštila jsem obočí a otočila se.

„A... ano?“ zeptala jsem se.

„Tady Kiara. Na večer tě odsud pustím, jo? Ash dneska v noci pracuje, tak jsem si říkala, že by bylo fajn, kdybys z téhle myši díry vypadla...“

Musela jsem se tiše zasmát. Kývla jsem, ale pak mi došlo, že mě nevidí. Obrátila jsem oči v sloup, když jsem si uvědomila, jak jsem hloupá.

„Tak co ty na to?“

„Ano... tak jo!“ vyhrkla jsem nadšeně.

S vřelým úsměvem na rtech otevřela dveře. Pak mě od-táhla daleko od toho sklepení. Vystoupaly jsme po schodech vedoucích k hale.

Kiara mě dovedla do velice střídme zařízeného obývacího pokoje. Tmavý nábytek se dokonale snoubil s bělobou stěn a to celé tvořilo moderní, harmonický interiér. Ticho v místnosti prolamovala velikánská obrazovka na zdi, kde běžel nějaký televizní pořad. Pohovka potažená černou kůží, na níž ležely barevně sladěné polštáře, byla tak velká, že by se na ní bez nejmenších pochyb vyspali i tři. Vypadala velice pohodlně.

Přímo pod obrazovkou stál krb z bílého mramoru. Plameny tančily a plápolaly každý jinak, což scéně ještě přidávalo na uhrančivosti. Na nízkém, černě lakovaném stolku byl ne-dbale položený táč se dvěma křišťálovými sklenicemi a třemi prázdnými krabičkami od cigaret.

„Prosím, posaď se, udělala jsem nám horkou čokoládu!“ oznámila mi Kiara, zatímco mě pobídla, abych si sedla.

Bez odmlouvání jsem poslechla.

Jak jsem čekala, pohovka byla opravdu pohodlná. Vděčně jsem přijala šálek horké čokolády a koukla se na ten neznámý pořad.

Popravdě řečeno jsem jich celkově moc neznala. Když jsem žila u Johna, sledovala jsem hlavně animované filmy. Lokla jsem si teplého nápoje a snad po sto letech ucítila sladkou chuť čokolády.

„Tenhle pořad miluju, to je soutěž o nejlepšího kuchaře!“

„Neznám ho,“ přiznala jsem skoro zahanbeně, „ale... líbí se mi!“

Kiara komentovala každou scénu, což mě dost rozesmávalo. Pro jednu jsem se cítila dobře. Kiara se se mnou podělila o dobrou náladu, což jsem mohla jedině s radostí přijmout, já, která jsem od svých šestnácti nemluvila s žádnou dívkou.

„Tak mi o sobě něco pověz,“ zaprosila Kiara a odložila šálek na tác. „Jak jsi k týhle práci přišla? O zajatkyni Bena vím, že to dělá pro peníze, a ta Rickova s tím začala zase kvůli synovi, ale co ty? Máš syna jako Ally? Nebo jsi snad na peníze jako Sabrina?“

Málem mi zaskočilo. Já a syna? John jim tedy neříkal, jak jsem se stala jeho zajatkyní. Mám to udělat? Myslela jsem, že už to vědí.

Odkašlala jsem si. Zahanbeně jsem se snažila najít ta správná slova.

„Abych pracovala pro Johna... o to mě požádala moje teta, aby se mohla odrazit ode dna a splatit dluhy,“ přiznala jsem nervózně.

Kiara na mě nevěřícně pohlédla. Pak se rozesmála. Co je na tom k smíchu?

Rozmrzele jsem svažila obočí. Smála se mi do očí.

„Bože, ty jsi fakt vtipná!“ smála se a kroutila hlavou. „Teď mi řekni popravdě, proč jsi do toho chtěla jít.“

Jo tak ona si myslí, že si dělám legraci? *Tomu říkám nevinnost.*

„Já... Je to pravda,“ odpověděla jsem vážnějším tónem.

Upřeně se mi zadívala do tváře a snažila se odhalit sebe-menší známku lži. Když pochopila, že si nevymýšlím, vytřeštila oči a v obličeji zbledla. Možná nečekala, že je ta příčina tak... strašná nebo šílená?

„Ty... ty... promiň mi to... já myslela... promiň... omlouvám se, já... Ach, Bože,“ koktala a soucitně na mě přitom hleděla.

Nebo to možná byla lítost. Nesnášela jsem, když jsem v někom vzbuzovala lítost.

„To nic,“ ujistila jsem ji.

Chytila mě za ruku a začala mě zahrnovat otázkami na mou minulost a na to, co jsem s tím pobudou zažila. Odpověděla jsem monologem:

„Bydlela jsem v Sydney. Po matčině smrti jsem musela žít s tetou. Ta si mě vzala k sobě na Floridu. Měla mě na starosti až do mé dospělosti. Jenže propadla drogám... no a tak už neměla ani vindru. Já byla ještě mladá... přesto jsem viděla, jak se mi pomalu ztrácí před očima. Byly jsme v nebezpečí, protože její dodavatel vyhrožoval, že jestli včas nesplatí dluhy, tak nám ublíží.“

Když se mi najednou vybavily ty naše neklidné noci plné strachu, na chvíli jsem se odmlčela.

„Můj pán John se s tím jejím dodavatelem přátelil. Tak mu nabídl, že mě vezme ‚pod svoje křídla‘.“

Sevřelo se mi hrdlo. Pro tetu jsem nic neznamenal. Nej-spíš jsem pro ni byla břemenem, kterého se chtěla zbavit.

„No a ona souhlasila... Říkala, že je to pro naše dobro. Neuvědomovala jsem si, že obětuju vlastní život za ten její. John mě ‚pronajímal‘ mužům tak starým a odporným, jako jsou mrtvoly v rozkladu.“

Tahle poznámka Kiaru maličko rozesmála. Taky jsem se trochu zasmála, načež jsem v příběhu pokračovala. Příběhu,

který jsem vyprávěla prvně. A neukápla mi ani slza. Copak jsem v sobě neměla kouska citu?

„Peníze, co jsem mu nosila, nebyly určené jenom tetě, ale šly i na jeho obchody. Ti muži zbožňovali, když mi mohli ubližovat. Čím víc jsem brečela, tím byli surovější.“

Když se Kiara s očima upřenýma na mě znechuceně otrásla, uhnula jsem pohledem. O téhle kapitole mé minulosti se mi nemluvilo zrovna dobře. Cítila jsem se špinavá, zničená, použitá.

Už jsem ale nebrečela. Prolila jsem slz víc než dost, ještě než jsem svůj úděl přijala. A taky jsem nerada brečela před cizími lidmi, nesnášela jsem lítost, která se jim pak zračila v očích.

„To je hrozný... Je mi to strašně líto... Ty... Teď už je po všem. Zmíním se o tvůj tetě Rickovi. Nevím, jestli o tom ví... Ten John je taková svině!“

„Takhle vypadám kvůli němu,“ zamumlala jsem a přitom si ukazovala na bledý obličej a hubené tělo poseté jen velice špatně zhojenými jizvami.

Kiara vykulila oči a vyhrkla:

„Prosím? To nemyslíš vážně! Jsi překrásná, Ello! Kdyby Ash nebyl tak umíněný, nechal by si tě jenom pro sebe!“

Drala se mi na jazyk jedna otázka. Věděla jsem, že mi do toho nic není, ale zajímalo mě to.

„Proč nechce žádnou zajatkyni?“

V marné snaze znovu nasadit neutrální výraz si Kiara odkašlala, jenže oči ji prozradily.

„To je složitý, ale neber si to osobně. Ash je z těch, co se naštvou na celý svět, když je něco vyvede z míry...“

Přikývla jsem a pochopila, že víc mi neřekne. Ten psychopat nakonec není nic jiného než vzteklé, náladové děcko.

Pokračovaly jsme v hovoru. Mluvila o těch dalších dvou zajatkyních, Ally a Sabrině, s nimiž jsem se už setkala. Kiara k nim nepatřila, spravovala s Benem sklady. Ta práce se jí líbila, protože díky ní tvořila, jak říkala, nedílnou součást

„jedné z největších sítí ve Spojených státech“, vedené Rickem a Ashem. A taky proto, že si mohla dovolit nejlepší místa na koncertech, aniž se musela obávat, že do konce měsíce nevystačí s penězi.

Takže teď jsem vstoupila do gangu, přestože ani tentokrát jsem s tím nesouhlasila? Čím dál tím lepší.

Když Kiara zaslechla, jak se otevírají vstupní dveře, celá ztuhla. Pozorovala jsem ji, ale moc jsem to nechápala. Pomalu otočila hlavu a já jsem se tím směrem podívala také. Jen co jsem zpozorovala psychopata, jak vchází, se sevřenou čelistí a zaťatými pěstmi, zrychlil se mi tep.

A do háje.

„Co ta tady sakra dělá, Kiaro?“

KAPITOLA TŘETÍ

Sadistický psychopat

Vyskočila jsem, stejně jako vzápětí Kiara. Postavila se přede mě, aby mě před kamarádem, který mě vraždil pohledem, ochránila.

„To znamená, že... nechtěla jsem, aby... vždyť... je jako Ally a Sabrina, tak...“ pokoušela se Kiara koktavě vysvětlit situaci.

„Zůstane ve sklepě, Kiara, s ní se nebude zacházet jako s těma dvěma. Vy jste rozhodly za mě, ona za to zaplatí.“

Než to dořekl, vyrazil směrem k nám a upřeně se na nás přitom díval. Tedy spíš na mě. Ve chvíli, kdy mě chytil za zápěstí, ho Kiara silně odstrčila.

Ten chlap jménem Ash mě změřil zlým pohledem. Pak začal nadávat, ale otočil se na podpatku. Když už stoupal po schodech, rozkázal zády k nám:

„Doveď ji na její místo. Jdu uložit tyhle zatracené papíry. Jestli se vrátím a najdu ji, jak pořád sedí na *mým* zatraceném křesle, tak ji pohřbím zaživa, kurva. A tebe s ní.“

Při těch výhrůžkách smrtí, ještě zdůrazněných slovem „kurva“, jsem se zachvěla. Opravdu to v hlavě neměl v pořádku.

Jeho tělo rychle zmizelo z mého zorného pole. Ocitly jsme se tam opět samy.

Kiara se na mě s lítostí ve tváři smutně podívala. Určitě kvůli té jeho psychóze.

„Odpusť mu, jak se chová, on si na tebe zvykne... Jenom potřebuje projít –“

„Přijímacím obdobím?“ přerušila jsem ji, protože mě rozčilovalo znovu poslouchat, co už mi říkala ráno.

„No, jo, řekněme,“ odvětila nervózně.

„Nelíbí se mi představa, že jsem jeho zajatkyní.“

„To se hodí, protože nejsi!“ ozval se nám za zády chraplavý hlas. „Pro mě *nikdy* nebudeš moje.“

Kiara mě za nepřátelského pohledu mého nového pána doprovodila až do sklepa. Řekla mi, že se zanedlouho vrátí s příkrývkou a polštářem.

Hned nato nahoře propukl křik. To se mezi nimi jistě rozpoutala hádka. Uběhlo několik minut a znovu se u mě objevila zjevně rozčilená Kiara. Bílou příkrývku s polštářem položila na matraci a beze slova za sebou zavřela dveře.

Svalila jsem se na postel a zírala do stropu. Uslyšela jsem prásknutí vchodových dveří, potom kroky mého milého pána. Podle tlumeného hlasu jsem usoudila, že mluví, možná sám pro sebe.

Co by ne, nemá to v hlavě v pořádku.

Proč se v mé přítomnosti choval tak zle? Co se mu na mně nelíbilo, že se projevoval tak nemilosrdně? Já tady taky nechci být!

Já, která si myslela, že se Johnovi nikdo nevyrovná, jsem se spletla. Tenhle chlap byl ještě horší než on, chtěl mě vidět mrtvou. Doslova mrtvou.

Z tohoto závěru jsem se tak rozklepala, že jsem se rozhodla přemýšlet nad něčím jiným než nad tajemstvím v podobě mého nového pána, psychopata, jak se patří. Když jsem se rozpomněla na Kiařina slova a způsob, jakým mluvila o dalších dvou zajatkyních Ally a Sabrině, došlo mi, že dělají všechno, až na souložení s neznámými muži, což jsem celé ty mučivé roky dělala já. I když to bylo to jediné, v čem jim zbývala možnost volby, pořád mohly odmítnout.

Měly za úkol především provádět špionáž mezi svými i cizími, vyjednávat, získávat informace, sledovat konkurenci. Zastupovaly pána v jeho nepřítomnosti a skrze další

zajatkyně navazovaly kontakty mezi sítí svého pána a sítěmi těch jejich. Byly jejich stínem, byly těmi, jež sítě vedly lépe než kdokoli jiný. Při svých misích neustále čelily nebezpečí, ale motivovaly je obrovské sumy peněz, které jim to vynášelo.

Podle Kiary zajatkyně představovaly prostředek k optimalizaci „lidských zdrojů“. Jedné jediné, výkonné osobě se svěří práce za několik lidí v různých funkcích, čímž se minimalizuje riziko, že se plány zhatí.

Zajatkyně byly často ženy. Existovali i zajatci, ale těch byla jen hrstka. Dokonce jsem se dozvěděla, odkud se pojem „zajatkyně“ vzal: zavedli ho ti, kdo tuto funkci vytvořili, aby je úřady mylně podezíraly z únosů a zadržování lidí a oni si zatím mohli vesele obchodovat se zbraněmi.

Tohle tedy byly zajatkyně. Ty skutečné.

Z myšlenek mě vytrhlo další klapnutí vchodových dveří. Někdo právě vešel.

Potom znovu nastalo ticho.

Pak, asi o dvacet minut později, ticho přerušil tlumený hlas, který ovšem nepatřil psychopatovi. Rukou jsem si zacpala pusku, protože jsem pochopila, že je to hlas ženský, šíleně sténající.

Tak on si vyběhne vztek tím, že se vyspí s holkou? Bezva.

Přemýšlela jsem, jde-li o nějakou zajatkyni. Jedno bylo na každý pád jisté: dost si to užívala. Jak vyřvávala jméno mého pána, nezamhouřila jsem oka.

Netrpělivě jsem čekala, až ty jejich hrátky skončí. Když zase zavládlo ticho, spokojeně jsem si oddychla. Zachumlala jsem se do bílé přikrývky a zmohl mě spánek.

Bylo dusno. Nevěděla jsem, kde to jsem, ale nemohla jsem v tom uzavřeném prostoru vydržet.

V dáli jsem zaslechla smích těch tlustých prasáků, kteří mě pro svoje potěšení zneužívali, a okamžitě jsem se rozběhla, co

mi nohy stačily. Pokusila jsem se utéct, ale jejich hlasy se ozývaly blíž a blíž.

Byli rychlí. Velmi rychlí.

„Jděte pryč! Odejděte! Snažně vás prosím, nechte mě být!“ řvala jsem a na kůži přitom cítila jejich špinavé ruce, jejich dotek převyšoval všechna utrpení. Cítila jsem se jako vězeňkyně, zcela vydaná jim na milost.

Zatímco mi v hlavě dál zněl jejich smích, tahali mě za vlasy, ubližovali mi, a já byla mrtvá strachy, neschopná sebemenšího pohybu. Teta stála u dveří. Poprosila mě, abych si to kvůli ní nechala líbit. Chtěla jsem na ni zakřičet, aby mi pomohla, jenže mi z pusy, kterou mi teď zacpávaly neznámé prsty, nevyšla ani hláska.

„DRŽ SAKRA HUBU!“

Se škubnutím jsem se probudila a škytla jsem překvapením, když jsem ucítila, jak se mi na kůži perlí voda. Chrstl mi do obličeje sklenici vody a tak mě vytrhl z noční můry.

Hned jsem siluetu před sebou poznala, jeho tvrdé rysy a svrastělé obočí. Já jsem ho vzbudila? Vypadal unaveně, tak mi to tak připadalo.

Měla jsem sucho v krku, rty rozpraskané. Psychopat si mě nestoudně prohlížel, sledoval můj nepřítomný pohled a vnímal můj dech, stále ještě přerývaný, jak mi rozrušením tlouklo srdce.

„Zkus si mě tímhle nasrat ještě jednou a uškrtním tě, zajatkyně!“ zaskřípal vztekle zuby. „Mám na práci lepší věci než tě poslouchat, jak brečíš a řveš ze spaní.“

Měl ostrý hlas a slova taky. Když už se chystal k odchodu zpátky do postele, zeptala jsem se ho sotva slyšitelně:

„Mohla bych dostat trochu vody?“

Úplně mi vyschlo v krku, skleničku vody mi přece nesmí upřít.

Zarazil se, než mi potměšile odpověděl:

„Na to jsi měla myslet dřív, teď sis ji vyplejtvala.“

A zavřel za sebou dveře, takže jsem na tom místě, stejně tísnivém jako moje noční můra, znovu osaměla.

Stoupla jsem si, abych se vysvlékla z mokrého svršku. Jen co jsem si natáhla druhý svetr, šla jsem si lehnout zpátky na matraci, rovněž promočenou. Slušný výsměch žíznlivému člověku! *Hajzl jeden.*

Stejný denní řád platil i následující dny: ráno mi Kiara přinesla jídlo a odpoledne jsem pak strávila zavřená v místnosti. Když psychopat nebyl doma, mohla jsem se díky Kiařině diskrétnosti vysprchovat ve vedlejší koupelně. V návaznosti na to, s čím jsem se jí svěřila, si Kiara něco zjistila o mojí tetě. Před dvěma dny mi oznámila, že ji vypátrají, aby jí mohli poslat půlku mého výdělku. Nakonec ty peníze přeci jen půjdou na její odvykací léčbu.

V noci jsem se tolik snažila neusnout tvrdě, že jsem se skoro nevyspala. Můj pán vyhrožoval, že jestli budu mít další zlý sen, uškrtní mě holýma rukama. A já jsem věděla, že je toho schopný. *Aspoň nepatrně mi na tom bídném životě záleží.*

„Mám pro tebe skvělou zprávu!“ řekla Kiara celá nadšená, když mi hned po mém probuzení přinesla snídani. „Řekla jsem Rickovi, že se tu s tebou nezachází zrovna přívětivě. Jsi jednou z nás, a tak musíš dostávat stejnou péči jako ostatní zajatkyň!“

„Takže jsem volná?“ odvětila jsem posměšně.

„Ano!“ prohlásila s širokým úsměvem na rtech. „Ash se s tím bude muset smířit a basta. Teď pojď. Dáš si pořádnou sprchu v hlavní koupelně!“

Vyvedla mě z místnosti. Potom jsme vyšly po schodech ke koupelně, jíž říkala „hlavní“.

Jen co jsme vstoupily, vyvalila jsem oči, které na takový přepych nebyly zvyklé. To John měl ve své stísněné, špinavé koupelně jenom ubohý sprchový kout a umyvadlo, kdežto

u mého nového pána koupelna zabírala rozhodně mnohem víc prostoru. Tento dojem ještě zesilovalo velké zrcadlo. Tmavé zdi a umyvadla a velká vana z bílého mramoru vytvářely jeden z nejhezčích kontrastů. Vkus teda měl, to se mu muselo nechat.

Vykročila jsem ke sprchovému koutu, sledována laskavým pohledem Kiary, která mi tam položila oblečení a pak za sebou zase zavřela.

Spěšně jsem se svlékla, abych si užila teplé vody. Jakmile na mé končetiny, bolavé od staré matrace, dopadly první kapky, vzdychla jsem libostí. Cítila jsem, že pookřávám. Vlasy se mi sytily vodou, až se zdály delší než ve skutečnosti. Když jsem se domyla, vylezla jsem ze sprchového koutu a zabalila se do bílého ručníku.

Navlékla jsem si čisté spodní prádlo a na ně džíny a tílko, které mi půjčila Kiara. Pak jsem nenápadně otevřela dveře. Kiara vystrčila hlavu z trochu vzdálenějšího pokoje a mávla na mě, abych šla za ní. Našla jsem ji, jak vleže na posteli zírá do stropu.

„Odteď budeš spát tady,“ sdělila mi prostě.

Přikývla jsem, aniž bych tomu, co říkala, kdovíjak věřila, a oči mi zatím zvědavě těkaly po pokoji. Psychopat se určitě rozběsní a zničí všechno, co se mu postaví do cesty, nebo se ze vzteku vyspí s nějakou dívkou, to záleželo na tom, jak moc se naštve.

Pokoj byl jednoduchý, ale báječný. Velká, bíle povlečená postel a stěny téže barvy místnost halily do jemného hávu. Poznávala jsem tam černé a bílé odstíny jako ve zbytku domu.

Bezděky jsem se zadívala na prosklenou stěnu naproti dveřím. Zašklebila jsem se, když jsem si představila, jak moc jsem zvenku vidět. Já psychopatka nejsem.

„Jsou tu někde závěsy?“ zeptala jsem se a ukázala na okna.

„Ne, Ash závěsy nemá rád.“

Pokývala jsem hlavou, ani mě to nepřekvapilo. Je to psychopat, to je den ode dne jasnější.

„Zítřka ti přinesu něco novýho na sebe. Řekni si, co by se ti líbilo, a já se ti v obchodním centru po něčem poohlídnu.“

„Nedělej si starosti, mám dvoje džíny a dva svetry, to mi docela stačí.“

„Ne! Oblečení není nikdy dost!“ zavtipkovala.

Zespoda jsme zaslechly bouchnutí dveří. Kiara obrátila pozornost zpátky ke mně a vzdychla.

„Netvor se vrací...“ rozhořčila se. „Zacpi si uši, za pár vteřin bys mohla přijít o sluch.“

Polkla jsem a v dáli jsem uslyšela otevření a prasknutí dveří. Po celém domě pokřikoval Kiařino jméno. Nakonec došel až k nám.

Řval tak nahlas, že jsem nerozuměla ani slovo, o nadávkách, jimiž větu prokládal, nemluvě. Jak uklidňující konverzace! Probodával nás pronikavýma šedýma očima a tepna na jeho krku pulsovala v rytmu jeho hulákání.

„Už jsi skončil?“ zeptala se lhostejně Kiara.

„Ona. Bude. Spát. Ve. Sklepě,“ prohlásil psychopat břitce.

„Rick to řekl dost jasně, Ashi, bude se s ní zacházet stejně jako s ostatními zajatkyněma, ať chceš, nebo ne. Pracuje s náma a do toho ty nemáš co mluvit.“

Můj pán začal pěstí. Kiara nevzrušeně stála proti nepřítelnému šílenci, který si přál naši smrt. Obrátila se na mě a úplně klidně řekla: „Budeš spát tady, Ello. Jeho dům je ode tebe tvůj.“

Majitel domu zoufale zasupěl.

„Tohle je kurva můj barák, já rozhoduju, co ona tady smí a nesmí!“ hartusil.

„Možná, jenže za skupinu rozhoduje i Rick. A do skupiny teď patří i ona.“

Přistoupila ke mně, aby mě objala. Toto gesto mě tak překvapilo, že jsem jí objetí nevrátila. Pošeptala mi do ucha:

„Garantuju ti, že nejsme John.“

Ta věta na mě zapůsobila jako poryv kyslíku. Myslela na mě a na mé blaho.

Než Kiara odešla, řekla mi, že tu noc nebude mít čas, ale že se zkusí stavit potom. V pokoji jsem zbyla jen já a psychopat, muž, z jehož nepřátelskosti se mi svíral žaludek.

Pozoroval mě, zatímco já jsem se jeho pohledu vyhýbala a předstírala jsem, že nemůžu spustit oči z nepodstatné minimalistické dekorace. Když jsem si však všimla zlého úsměvu, do kterého se mu zkřivil koutek, nepochybovala jsem, že v následujících minutách umřu, a srdce mi v hrudi začalo rychle pumpovat krev.

„Běž něco uvařit, zajatkyně. Ať jsi aspoň k něčemu.“

„Já vařit neumím...“ řekla jsem a vytřeštila oči.

„Teď máš příležitost se to naučit. Tak se snaž.“

S těmi slovy místnost opustil a cestou mi oznámil, že jestli nebudu dělat, co po mně chce, můžu se se svým pokojem a životem „snů“ rozloučit.

Cestou ze schodů jsem přemítala, jaké jídlo bych tak dovedla připravit. Co těstoviny s rajskou omáčkou, to přece umím, ne?

Kuchyň jsem po příchodu do haly našla celkem snadno. Byla vybavena podle poslední módy: americkou lednicí, mramorovým dřezem nebo myčkou. Přejela jsem rukou po kuchyňském ostrůvku černé barvy a přemýšlela, má-li můj pán uklízečku. Skvělo se to tu čistotou. Naproti barovému pultu stála prosklená stěna s výhledem do zahrady, kudy do místnosti pronikalo denní světlo.

Po skoro půlhodinovém prohrabávání vestavěných skříní jsem našla těstoviny a v rámci přípravy vyskládala všechny suroviny na kuchyňskou linku. Zatímco jsem připravovala omáčku, postavila jsem na sporák hrnec s vodou a přivedla ji k varu.

John mě taky někdy nutil vařit. Já jsem ale znala jenom tenhle recept. Jak jsem přebíhala mezi omáčkou a těstovinami, doufala jsem, že to nezapackám, a ze všech sil jsem se snažila, aby byl výsledek aspoň trochu k jídlu.

Ani za mák se mi nechce umřít nebo spát zase ve sklepe.

Po pár minutách byl pokrm konečně hotov. Nadskočila jsem, když jsem upozorovala psychopata, jak se zády opírá o zeď a s úšklebkem na rtech mě těma svýma šedýma očima sleduje. Chvilí jsme na sebe mlčky zkoumavě hleděli, což jsem si předtím, když se rozčiloval, nikdy nedovolila.

Jeho obličej byl mírně podlouhlý. Měl jemné rysy a výraznou čelist. Mandlovýma očima ocelové barvy se díval tak pronikavě, až by člověk řekl, že by mi jimi mohl skrz moje hubené tělo probodnout duši.

Propadlé tváře dávaly vyniknout lícním kostem a strniště mu zase dodávalo zanedbaný vzhled, stejně jako jeho plavé, úplně rozcuchané vlasy, z nichž mu několik pramenů padalo do čela.

Dvěma slovy: hrozivý psychopat.

Zaslechla jsem, jak se posměšně uchechtl.

„Nakonec už nemám hlad,“ řekl a odešel z místnosti.

„Cože?“ neubránila jsem se výkřiku.

„Nebudu to opakovat!“ zavolal na mě z druhého patra.

Zůstala jsem jako ve snách. Opravdu ho bavilo mi čistě z plezíru ztěžovat život.

Ve stoje jsem ochutnala svoje jídlo, původně určené tomu, jenž si to zrovna rozmyslel. Uviděla jsem ho ale, jak s obálkou v ruce zase sbíhá ze schodů. Šel ke mně, pohled se mu znenadání ztemnil. Instinktivně jsem ucouvla, až jsem se zády dotýkala kuchyňské linky. Svou přítomností narušil můj osobní prostor. Surově mě chytil za zápěstí a probodával mě přitom pohledem.

Třemi slovy: hrozivý vrtošivý psychopat.

„Ani se odsud nehneš. Všude jsou bezpečnostní kamery, ze kterých se mi všechno posílá do mobilu. Jestli tě uvidím vejít do jiný místnosti než tý tvý nebo do koupelny anebo taky do obýváku, slibuju ti ještě ukrutnější bolest, než je tahle.“

Tahle? Jak to „tahle“?

Na otázku, které jsem si v duchu kladla, odpověděl tím, že chytil mou ruku a položil ji na stále ještě horkou plotýnku.

Sadisticky sledoval, jak řvu bolestí a jak se vzpouzím, a tiskl se na mě mohutným tělem, takže jsem se nemohla ani hnout.

Než mi ruku z varné desky jedním trhnutím sundal, ještě na ni naposledy trochu přitlačil a mně z toho do očí vhrkly slzy.

„To je jenom varování, *zajatkyně*.“

Pak z kuchyně odešel, a tak jsem se svou bolestí roztřesenou rukou osaměla. Abych bolest zmírnila, pustila jsem si na ruku studenou vodu z kohoutku. V naději, že bolest přejde, jsem takhle vydržela několik minut.

Už jsem nedokázala pohnout prsty, aniž bych zaúpěla. Zamířila jsem do koupelny, kde jsem zoufale hledala něco, co by mi mohlo pomoci.

Dýchala jsem trhavě, zmocnila se mě panika. Měla jsem bolesti, dlaň mě pálila. Zatímco jsem otvírala skříň, uslyšela jsem znovu bouchnout dveře. Zatajil se mi dech a hrudní koš se mi stáhl. On se vrátil.

„Ello?“ zavolal zdola hlas, jež jsem poznala. „Do háje, Ello, kde jsi?“

Kiara.

Našla mě, jak sedím na zemi, neschopná zrudlou dlaní pohnout. Rozběhla se do jiné místnosti, odkud přinesla taštičku plnou mastí a obvazů.

Než mi popáleninu namazala, předem se omluvila. Když jsem se při každém dotyku její a mé kůže svíjela bolestí, omlouvala se mi znovu a znovu. Po pár vteřinách se mi zklidňující krém vstřebal do kůže a já jsem si oddychla.

„Mrzí mě to,“ špitla. „Ujišťuju tě, že je to jenom –“

„Přijímací období?“ neudržela jsem se a skočila jí do řeči. „Já za to debilní přijímací období pykám! Proč ho nenecháte bez *zajatkyně*?“

Do očí se mi draly slzy, pánovo sadistické chování mě rozčílilo.

„To je složitější...“ utrousila tiše, zatímco si prohlížela mou ruku.

Natřela mi dlaň druhou vrstvou krému a pak ji zakryla gázou. Ujistila mě, že o psychopatově násilném chování promluví s Rickem.

Seděly jsme na zemi ještě několik minut. Už jsem neměla sílu jí bránit v nepřetržitých omluvách. Nakonec mi pomohla vstát a dovedla mě do mého nového pokoje.

„Tolik bych ti chtěla říct všechno, co potřebuješ slyšet, ale kdyby se Ash dověděl, že jsem ti to řekla, mohl by se strašně naštvat,“ přiznala tiše. „Slibuju ti, že se to jednou dozvíš, ale teď ne.“

Neodpověděla jsem. Místo toho jsem se koukla na dlaň. Fyzické násilí, to už jsem zažila, ale nikdy ne takhle sadistické, bylo to nelidské.

A tímhle on neskončil.

To jsem věděla.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mise

Od potyčky s pánem uplynuly dva dny, kdy se vůbec neukázal. *Dva nejhezčí dny mého života.* Kiara měla nařízeno se mnou zůstat, dokud se nevrátí.

Moje kratinké prázdniny však netrvaly dlouho, protože podle ní se měl vrátit dnes.

„Takže džíny máš čtyřky, svetry S. Mikiny ti vezmu M nebo L, podle toho, co to bude za model. Tak fajn!“ zvolala, zatímco si poznamenávala moje míry. „Teď potřebuju vědět tvou velikost košíčků, abych ti mohla vybrat podprsenku.“

„To já nevím,“ odvětila jsem a čistila si u toho zuby a dívala se do zrcadla, jak se její odraz zamračil.

Podrobně si prohlédla moje poprsí, což mi nebylo zrovna příjemné, a pak si znovu něco poznamenala do telefonu.

„Máš nějaký preference? Třeba jakou látku nebo barvu bys chtěla?“

Zavrtěla jsem hlavou a ona se na mě nenápadně usmála. Abych zjistila, jaké mám číslo bot, zkusila jsem si ty její, a náhodou mi padly.

Kiara vyšla na chodbu se slovy, že se zítra vrátí i s mým nákupem. Jakmile opustila dům, ucítila jsem velikou samotu. Ticho prolamoval jenom proud vody z kohoutku.

Osamělost mi sice nikdy dřív nevadila, ale tady jsem si připadala utiskovaná. Z vědomí, že jsem sama a že sem kdykoli, ve dne v noci, může vtrhnout člověk, který si přeje mou smrt, jsem se stávala paranoidní.

Sešla jsem si po schodech do obýváku pustit televizi. Zvolila jsem jeden svůj zvlášť oblíbený animovaný seriál, *Mladí Titáni*.

Najednou jsem leknutím vyskočila z gauče a rychle se otočila, zaslechla jsem za sebou totiž nějaký zvuk.

„Koukám, že už přikročil k fyzickým výstrahám,“ poznamenal muž, když uviděl moje obvazy. „To je fakt kretén...“

Byl to ten úchylák, kterého jsem tu posledně viděla. Ben, myslím. Jak se dostal dovnitř, to jsem nevěděla, ale zkrátka tam byl, v obýváku. Se svráštělým obočím jsem se od něj odsunula. Na můj vkus přišel ke gauči trochu moc blízko.

„Já na tebe sahat nemůžu, krásko. Prozatím jsi Rickova chráněnka, ale přiznávám se ti, že bych to udělal fakt rád,“ řekl a olízl si rty. Z toho, jak se díval na moje tělo, se mi zvedal žaludek. Tvářila jsem se znechuceně, což ho náramně rozesmálo. Svalil se na gauč a podíval se na kreslený seriál, který jsem si pustila.

„Ty koukáš na tohle?“ zeptal se pohoršeně. „Kdo dneska ještě kouká na *Mladý Titány*?“

Urazila jsem se a nic na tom nezměnil ani pohled na mou oblíbenou postavu Changelinga. Úchylák vytáhl z kapsy mobil a chvilku na něm něco vytukával. Pak zvedl hlavu a pohlédl na mě.

„Nechceš si náhodou sednout? Ten gauč je obrovský a já tě neukousnu...“

Váhavě jsem na něj upírala oči a rozhodla se posadit se na druhý konec gauče, abych si od něj udržela jistý odstup.

„Aspoň zatím ne...“

Při těch slovech jsem za jeho chechotu z gauče vyskočila podruhé.

„Klid, dělám si srandu. Kdybys viděla, jak ses zatvářila!“ zajíkal se smíchy, když bral znovu do ruky mobil, který zrovna zazvonil.

Úchylák telefon s rozhořčenou grimasou zvedl. Po pár minutách konverzace ho položil a otočil se ke mně.

„Když už čekáme na toho našeho drahého Ashe, řekni mi něco o sobě! Vždyť ani nevím, jaký máš hlas. Jsi snad němá? Nějaká nová zvláštnost zajatkyň?“

Zamračila jsem se a zavrtěla hlavou. Nemí on taky trochu cvok?

„Jak zní tvoje ctěný jméno?“

„Ella,“ odpověděla jsem potichu, pořád vestoje.

„Ella...“ zopakoval úchylák, zatímco jeho černé oči bloudily po televizní obrazovce. „Odkud pocházíš, krásná Ello?“

„Ze Sydney.“

Zvedl obočí.

„Ty jsi z Austrálie?“ zhrozil se úchylák. „Z té země mi běhá mráz po zádech, ty vole! Jsou tam posedlý zvířata nebo tak něco!“

Nad jeho strachem z australských zvířat jsem se pousmála. Že se tam vyskytují nejnebezpečnější živočišné druhy na světě, to byla pravda, ale není to tak samozřejmě všude.

Když jsem viděla, že opravdu nemá ani trochu v úmyslu mě „sežrat“, jak ze začátku tvrdil, uklidnila jsem se a zase si sedla na pohovku.

„V Sydney ne,“ zastala jsem se s potutelným úsměvem svojí rodné země. „Navíc jsem tam prožila jenom prvních pár let života, než jsem se přestěhovala na Floridu.“

„Koukám, že tady řeč nestojí,“ ozval se zpoza nás chraplavý hlas a veškeré naše diskutování rázem skončilo.

Otočila jsem se zároveň s úchylákem a spatřila psychopata, jak si nás s batohem v ruce měří pohledem.

„Hej, kámo! Věděl jsi, že ti Rick přivedl zajatkyni dovezenou z Austrálie?“ zvolal a ukazoval přitom na mě.

Můj pán zvedl jedno obočí a obrátil pozornost na mě, pak zase na úchyláka.

„Donesl jsem ti, cos hledal, *k tobě domů*,“ sdělil mu můj pán se založenýma rukama.

„To mě jako vyhazuješ, *Scotte*?“ zeptal se úchylák naoko pobouřeně.

„Přesně tak, *Jenkinsi*.“

Tak zněla jejich příjmení. Ash Scott. A Ben Jenkins.

Psychopat Scott. A Úchylák Jenkins.

Černovlasý kluk na mě mrkl, pak se zvedl a vyšel z domu, takže jsme v obýváku zůstali sami. Když jsem ucítila, jak se tělo mého pána hroutí ke mně na gauč, polkla jsem a stáhl se mi žaludek.

„Koukáš na sračky,“ spustil, zatímco z krabičky vytahoval cigaretu, že si zapálí.

„Klidně to přepni, jestli chceš,“ odvětila jsem tiše a doufala, že to neudělá.

Vybuchl smíchy.

„To si piš, že to přepnu.“

Než větu dořekl, sáhl po dálkovém ovládání. Přepínal tak dlouho, než našel seriál, který se mu líbil. Ucítila jsem na sobě jeho pronikavý pohled. Co kdyby se radši soustředil na ten seriál? To mi tam mohl nechat ten můj, když ho tenhle zas tak moc nezajímá.

„Běž mi uvařit kafe,“ rozkázal mi a zadíval se na svoji téměř dokouřenou cigaretu.

„To neumím,“ prohlásila jsem s předstíranou lítostí, i když bych mu nejradši nafackovala.

„V kuchyni je kávovar, do háje. Stačí dovnitř hodit kapsli,“ vysvětlil mi břitce.

Mlčky jsem mu odešla připravit kávu a přitom se modlila, aby se jí zaskl. Vypadalo to jednoduše. Udělala jsem, co mi řekl. Jenže ten idiot neupřesnil, že musím zmáčknout tlačítko, aby to fungovalo. Ušetřilo by mi to pět minut čekání, kdy jsem na ten přístroj zírala jako pitomá.

Přinesla jsem šálek do obýváku a tam ho položila na stůl. Cítila jsem, jak mě jeho pohled sleduje. Zblízka mě pozoruje, analyzuje každý můj pohyb. Přesně to prý psychopati dělají.

„Tys přepnul zpátky na *Mladý Titány*,“ poznamenala jsem se spokojeným úsměvem na rtech.

Co když není zas tak zlý?

„Nedávali nic zajímavýho. Nemysli si, že jsem to udělal kvůli tobě,“ odvětil ostře a po x-té přepnul.

Vlídnot sama.

Zbytek večera proběhl v témže duchu: tiše jsme vedle sebe seděli u nudných pořadů. Tak nám to oběma vyhovovalo.

K vlastnímu údivu jsem se na něj zkoumavě zadívala, což jsem si vysvětlovala tak, že mě k tomu dohnala nuda. Kůži na předloktí mu pokrývala tetování. Měl jich tolik, že se mi je všechna nepodařilo prohlédnout, ale všimla jsem si růže uvězněné v trní, slzícího oka nebo rozbitého kompasu na lokti. Také se mu nahoru po paži plazil had, ale kvůli rukávu bílého svetru jsem rozeznala jenom jeho ocas.

„Přestaneš mě laskavě očumovat?“ napomenul mě chladně, až jsem sebou trhla.

Rychle jsem odvrátila oči, tváře mi hanbou zrudly. Podrážděně zasupěl a vzal vibrující mobil. Hovor netrval moc dlouho.

Když se schýlil ke konci, obrátil se můj pán s kamenným výrazem a svráštělým obočím zpátky na mě.

„Na zítřek máš práci,“ prohlásil.

Když jsem uslyšela slovo „práce“, celá jsem zcepeněla. Zřejmě se ta kalvárie opakovat? Nechtělo se mi znovu prožít všechno, čím jsem si prošla u Johna. Zavřela jsem oči, abych zklidnila dech, který už nabíral šílené obrátky.

Se staženým žaludkem jsem nervózně přikývla.

„Budeš se Sabrinou. Infiltrujete se na charitativní recepci, co se koná zítra večer v sídle Jamese Wooda. Ty budeš mít za úkol ho zaměstnat, než Sabrina provede svoji část plánu.“

Málem mi spadla čelist. Pak jsem se rozpomněla na Kiařina slova o zajatkyních. Žádným odporným mužům už se prodávat nebudu.

Moc nechybělo a skočila bych mu do náruče, hlodala mě však jedna otázka:

„Co se myslí tím ‚zaměstnat‘?“ zeptala jsem se a bála se, co odpoví.

„To je tvoje práce, zajatkyně. Použij mozek, co já vím, nějak si poraď. Jde jenom o to, aby měla Sabrina dost času dokončit svoji misi.“

Sice jsem nechápala, v čem ta Sabrinina mise spočívá, ale mlčky jsem přikývla. Co měla provést? A já, budu na to stačit? Nebyla jsem nijak zajímavá, udržet ho po mém boku po celý večer nebude jen tak.

„Nikdo neví, že jsi nová zajatkyně v naší síti, tak tě nebude potřeba nějak zvlášť upravovat. Kiara si vezme na starost sehnat ti šaty, který si k té příležitosti vezmeš.“

Copak by tě to zabilo, ty jeden psychopate, kdybys řekl, že jsem TVOJE zajatkyně?

„Tak dobře.“

Otočila jsem se na něj. Setkali jsme se pohledem a oba jsme ve stejnou chvíli oči zase odvrátili.

„Můžu... můžu se na něco zeptat?“

„Ne,“ řekl mi, když tahal novou cigaretu z krabičky, kterou ledabyly pohodil na konferenční stolek.

„Proč si sem nechceš dát závěsy?“ zeptala jsem se přesto.

Ignoroval mě, zaobíral se tukáním do telefonu nebo sledováním velikánské obrazovky. S povzdechem jsem vstala z pohovky a zamířila do svého pokoje.

Lehla jsem si na postel a s pohledem upřeným do stropu jsem se nechala unášet myšlenkami. Tenhle člověk se ke mně choval hrubě, zle, pohrdal mnou. Nešlo mi na rozum, jak se s Kiarou mohli přátelit. Kiara byla hodná, zato on... *Zatracený sadistický, vrtošivý, cholerický a kapánek sebestředný psychopate.*

„Vstávej!“ přikázal chraplavý hlas, který mě už posté vylekalo.

My o vlku... Ani jsem nepozorovala, že do pokoje vešel. Zmáčkl vypínač a v ruce držel nějakou taštičku. Na vteřinu jsem přimhouřila oči, abych přivykla světlu.

Přitáhl si mě k sobě, já na něj jen nechápavě hleděla. Sedl si do nohou postele a sundal mi obvaz. Instinktivně jsem

ruku z té jeho vysmekla, jenže on ji s vražedným pohledem zase chytil.

„Přestaň se hejbat.“

Když odvíjel gázu, zkřivil se mi obličej. Měl v pěsti takovou sílu, že jsem se musela držet, abych nezasténala bolestí. Za jeho šklebem se skrývala čirá krutost, vždyť musel vědět, že mě to bolí.

A přesně o to mu šlo.

Pomaloučku mi přejel palcem po popálené dlani, což sice mohlo vypadat jako něžné gesto, ale od něj ne. Pak najednou přitlačil. Zkroutila jsem se bolestí.

S ďábelským šklebem na rtech mi na kůži mázl oříšek zklidňujícího krému, aniž mě spustil z očí. Nato krém roztřel a chvíli nechal působit, než mi dlaň převázal.

„Mám ten obvaz moc utažený,“ sdělila jsem mu, zatímco jsem sledovala, jak po dokončení svého díla odchází z místnosti.

„Tak si to rozvaž sama, nejsem tvůj ošetřovatel,“ zpražil mě psychopat.

„Kdybys nedostal ten vynikající nápad a nepopálil mě, tak by to vůbec nebylo potřeba.“

To jsem přehnala.

Otočil hlavu, pustil taštičku na zem a nebezpečně se ke mně přiblížil, div po mě neskočil.

„Řekni mi to ještě jednou,“ zavrčel mi pár centimetrů od obličeje.

Jeho mohutné tělo a nepřátelské rysy mi naháněly strach, to jsem však nesměla dát najevo.

Musela jsem bojovat.

„Říkala jsem, že kdybys nedostal ten vynikající nápad a nepopálil mě, tak by to vůbec nebylo potřeba,“ špitla jsem před jeho vražedným pohledem.

Už jsem se nechtěla dopustit stejné chyby jako s Johnem – jinými slovy, nechat si srát na hlavu. Nechtěla jsem mu ustoupit, i když vypadal hrozně.

Stiskl mi čelist, aniž ze mě spustil oči, zjevně zuřil. Zuby mu o sebe téměř skřípaly. Začala jsem svého záchvatu odvahy litovat.

Nevěděla jsem, čeho všeho je schopen, jen abych se mu podřídila.

„Kdyby zítra nebyla ta zasraná mise, tak bych ti ten tvůj zrudnej ksicht pěkně zmaloval, zajatkyně.“

Psychopat mě popadl za vlasy a zvrátil mi hlavu dozadu. Pak mi prsty sevřel čelist znovu – velmi silně, až jsem se bála, že mi ji rozdrtí.

„Už nikdy se neopovažuj mi cokoli vyčítat, zajatkyně,“ řekl útočně. „Nemáš na to nejmenší právo.“

Když mi sundal ruku z obličeje a zatlačil jí na mou popáleninu, skučela jsem bolestí. Nakonec mě s rozezleným výrazem pustil. Při odchodu z pokoje práskl dveřmi tak, že málem vyskočily z pantů. Dotkla jsem se čelisti a hlasitě zasupěla, celá rozčilená tím, jak mě bezdůvodně napadl.

Takhle to dál nejde. Hřbetem ruky jsem si utřela slzy a naпоследy popotáhla. Těmhle jeho rozmarům nesmím ustupovat.

V tu chvíli se nabízely dvě možnosti: vzdorovat mu a riskovat, že si na tom nabiju čumák, nebo mlčet a nechat si ten čumák nabít tak či tak.

Ubližovat by mi nepřestal ani v jednom případě. Tím spíš má tedy smysl se mu postavit.

KAPITOLA PÁTÁ

Zlý/á

Ocitla jsem se neznámo kde, byla zima. Něco ve mně na mě řvalo, abych utekla, jak nejdál to půjde, jenže já jsem se nemohla ani hnout. V dálce jsem slyšela smích, jaký zněl i v mojí hlavě, dál a dál.

Znovu jsem se chytila do pastí.

Ucítla jsem, jak se mě někdo dotýká, popadá mě za paži a táhne k propasti za mnou. Vzpouzela jsem se a křičela, co mi síly stačily.

„Běžte pryč! Odejděte! Snažně vás prosím, nechte mě být! Pustte mě!“

Při tom řevu jsem však nevydala ani hlásku. Ty ruce nabyly na počtu i krutosti. Tísňivosti. Dusila jsem se. Propadala jsem panice, protože jsem kolem sebe slyšela jenom jejich smích, na kůži cítila jenom jejich prsty.

„Nechte mě být...“ vzlykala jsem a doufala, že mě vyslyší.

„Udělej to pro mě, holčičko moje,“ šeptal tetin hlas a ta slova se mi v hlavě opakovala jako ozvěna.

„To, co ti udělám, se ti bude líbit, ty kurvičko,“ zamumlal mi do ucha zase jiný hlas.

Bránila jsem se, až jsem málem dostala infarkt. Nějaká ruka mě popadla za vlasy a zatáhla tak silně, že jsem vykřikla bolestí. Docházel mi dech, na mých pohybech už se projevovala únava. Už jsem se nedokázala dál vzpouzet, nedokázala jsem se bránit.

Nedostával se mi vzduch. Něco mě škrtilo.

Ze snu mě vyburcoval silný tlak kolem krku, který mi zamezoval v dýchání. Jako první jsem spatřila obličej svého pána, skoro přilepený k mému. Povolil stisk, oči napůl přivřeně.

„TAK TY TU DRŽKU FAKT NEZAVŘEŠ?“ rozkřikl se.

„Já... já... já jsem...“ koktala jsem a snažila se zklidnit trhavý dech.

Hlasitě zasupěl a pak z místnosti odešel a práskl dveřmi tak, že jsem opět nadskočila. Sáhla jsem si na krk.

Chtěl mě uškrtit. Ten psychopat se mě chystal uškrtit.

Aniž jsem se stihla vzpamatovat, vstala jsem z postele a potichouнку vyšla z pokoje, opatrná, abych nevydala sebemenší zvuk, jelikož by mě mohl vymazat z povrchu země. V koupelně jsem zamířila rovnou k umyvadlu. Abych si pročistila mysl, opláchla jsem si obličej.

Potom jsem zkontrolovala kůži na krku. Pánovy prsty stihly zanechat stopy. Při pohledu na svůj odraz jsem se zatvářila zhnuseně. Popálená ruka a teď otisky po škrcení.

Nenáviděla jsem ho.

Když mě zase začala zmáhat únava, vrátila jsem se po špičkách do pokoje. Tiše jsem se zamkla a zalezla do bílých peřin v posteli.

Znenadání mě přišly strašit jeho pronikavé šedé oči. Dotkla jsem se rukou krku, abych si připomněla, čím mi o pár dní dříve vyhrožoval.

„Zkus si mě tímhle nasrat ještě jednou, a uškrtím tě.“

Z jeho chrapláku a břitkého tónu mi běhal mráz po zádech, jenže nejhorší na tom bylo, že to myslel naprosto vážně. Skutečně se mě pokusil uškrtit. Bez nejmenších pochyb byl ten psychopat budoucí vrah. Jestli jím tedy nebyl už teď. *No do háje, co když je vrah?*

Digitální hodiny na nočním stolku ukazovaly 6.30. Obloha se pomalu vyjasňovala. Večer mě čekala ona mise s tou zajatkyní, kterou jsem potkala po příjezdu sem. Začala jsem se toho obávat.